

Børne Blad

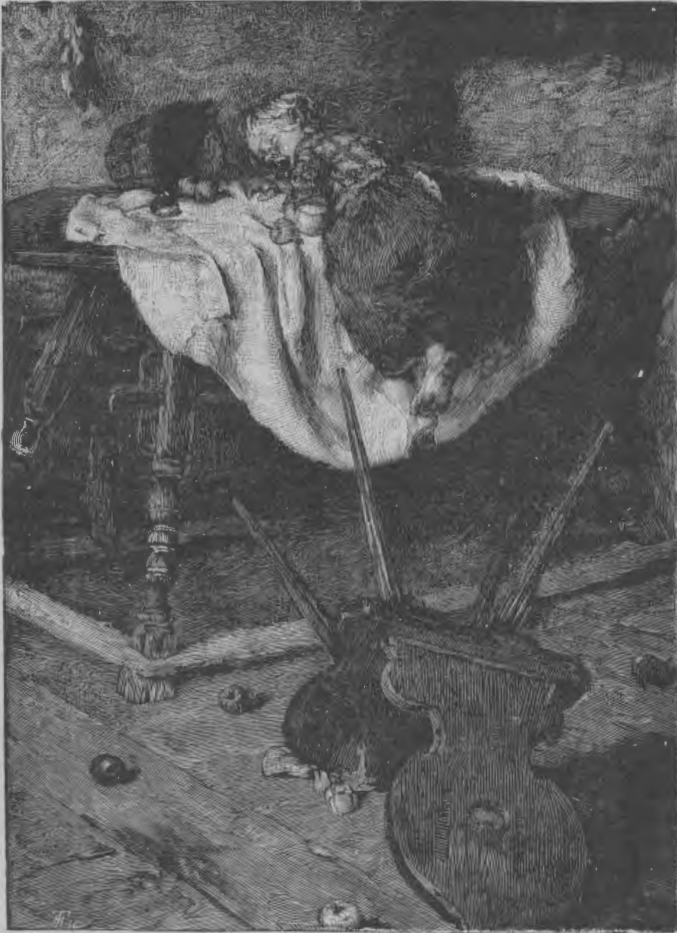


Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 33.

18de august 1900.

26de aarg.



En liden thy.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstud. I vækker til en adresse paa over 5 eksemplarer leveres det for 40 cents, og over 25 eksemplarer for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. D. P. Bangsnes, Story City, Iowa.

Penge og bestillinger samt alt, hvad der angaar ekspektionen, sendes direkte til

Lutheran Publishing House, Decorah, Iowa

Bemærkninger til bibelhistorien, stykke 82.

Jesús opvækker Lazarus.

"Jeg er opstandelsen og livet, hvo som tror paa mig, om han end dør, skal han dog leve."

Disse ord hører vi atter og atter, naar vi stæder vore døde til hvile. Vi kender ingen ord, der bringer de sørgende saa sand og rig en trøst. Af vor fortælling kan vi lære at forstaa dette.

I den lille by Betania, omtrent 2 mil fra Jerusalems, boede de 3 søstende, Marta, Maria og Lazarus. Sandsynligvis var de forelbrødre. Marta som den ældste har da med moderlig omhu taget sig af de to yngre. Det er et skønt kald, en saadan søster faar af Herren, naar hun paa den maade bliver sat i moders sted for de yngre.

Jesús, som har et ømt hjerte for forelbrødre, opsogte disse søstende. De blev alle hans disciple. Af ham fik de høre det evige livs ord, som kunde give dem trøst og glæde i deres sorg og ensomhed.

Der staar ogsaa, at Jesús elskede de 3 søstende, og deres hjem var hans hjem, saa ofte han var paa de kanter af landet.

Saa blev Lazarus syg. Men Jesús var da 2 dagsrejser paa den anden side af floden Jordan. Bange for, at deres broder skulde dø, sender de bud til Jesús. Han svarer budene, at denne sygdom ikke var til døden, men forat han, Guds søn, skulde forherliges. Med dette svar vender budene tilbage, og Jesús blev endnu 2 dage paa samme sted. Disciplene, som var med Jesús, havde naturligvis forstaaet Jesu svar sli, at det var ikke farlig med Lazarus's sygdom, saa de fandt det ikke underligt, at Jesús ikke straks gik til Betania. Jesús siger da til dem: "Lazarus, vor ven sover; men jeg gaar hen at vække ham." Som vi ser, forstod disciplene endnu ikke, hvad han mente, men troede, at han talte om en almindelig søvn. Da fortalte Jesús dem, at Lazarus var død.

Her skal vi merke os, at Jesús vel vidste alle ting. Han var alvidende. Vi skal ogsaa merke os, at det var efter Herrens vilje, at Lazarus døde, forat Guds søn skulde forherliges. Døden kan ikke tage nogen af Herrens børn bort herfra. Det er Herren selv som tager dem. Fremdeles skal vi merke os, at Jesús ogsaa her kalder døden en søvn. For Guds børn er døden en søvn. Deres sjæle er i Guds haand, og deres legemer hviler i sine kammere, indtil Herren vækker dem op.

For Marta og Maria maatte det være tung prøve, at deres broder døde. Jesús havde jo sagt til budene, som de sendte ham, at denne sygdom ikke var til døden. Kunne de da ikke længer stole paa Jesu ord heller? Hvem skulde de da kunne stole paa?

Det sker ofte, at Herren lader sine børn komme i saadanne ansægtelser. Da maa man holde fast ved det, at Herren kan ikke lye eller bedrage; saa skal man nok ogsaa saa se det.

Marta og Maria fik se det. Da Jesús endelig kom til Betania, fik først Marta høre det. Hun gaar da til ham og siger: "Herre havde du været her, var min broder ikke død."

Der laa en bebrejdelse i disse ord. Hvorfor kunde ikke Jesús have kommet, mens der endnu var haab om redbning?

Slige tanker rører sig ofte i Guds børns hjerter, naar de er i sorg. Hvorfor gør Gud dette? — Hvorfor gør han det ikke anderledes? — Havde dette eller hint været anderledes, saa havde vi ikke havt denne sorg. Som om Gud ikke raader for alle ting. Som om vort livs tilfælder var afhængig af andre omstændigheder!

Men se hvor kjerlig Jesús styrker Martas svage tro. Din broder skal opstaa. Naar han skulde opstaa, siger han endnu ikke. Men han udtaler den store, herlige sandhed, som kunde trøste haade hende og os alle mod døden: "Jeg er opstandelsen" o. s. v. Marta bekjendte ogsaa, at hun troede dette, og at han var Guds søn. Hun havde altsaa ikke i prøvens stund sluppet troen paa ham.

Saa kommer ogsaa Maria. Hun talte ligesaa til Jesús, som Marta havde gjort. De havde gennemgaaet den samme prøve.

Det er til stor hjælp for dem, som prøves, at de ikke er alene med sin byrde. De kan trøste og opmuntre hinanden.

Jesús lader dem dernæst vise ham graven. Og saa fortælles dette underlige; at da Jesús stod ved graven og saa de øvrige græde, græb

ogsaa han. Hvor sandt et menneske han dog var! Som den almægtige Guds søn git han til graven for med et ord at overvinde døden. Som et sandt menneske græd han kjærlighedens taarer over sin dens grav. Vi behøver derfor ikke at stamme os over vore taarer. Jesus har helliget dem med sine taarer.

Se, hvor han elskede ham, sagde Jøderne, som saa dette. De tog heller ikke fejl. Men saaledes elsker Jesus alle sine børn. Han er forsøgt i alle ting i lighed med os, kun uden synd, derfor kan han ogsaa have medlidenskab med os i vore sorger. Og merk vel; det siges om ham, som han er nu, den ophøiede menneskesøn.

Endelig kommer saa aabenbarelsen af hans herlighed. Marta, stakkar, da hun forstod, hvad Jesus tænkte paa at gjøre, var bange for, at han kunde blive tilstamme, og det vilde hun ikke skulde se. Saa siger hun til ham: "Han stinker allerede; thi han har ligget 4 dage i graven." Jesus formaner hende kun til at holde ud i troen, saa skulde hun se Guds herlighed.

Derpaa vender Jesus sig i bøn til sin fader. Han var udsendt af faderen, og de gjerninger, han gjorde, gav faderen ham at gjøre. Det skulde de, som var vidner ogsaa til denne hans gjerning vide. Men dog gjør han gjerningen i sin egen magt. "Lazarus, kom frem!" — Det var almagtens ord. Lazarus kom frem, og søstrene fik sin broder tilbage. Nu fik de se Guds herlighed.

Med bagens ende skal denne Guds herlighed aabenses ved alle grave, og da skal alle se den. Den Herre Kristus vil da for stedse tilintetgjøre den sidste fiende, døden, og alle de, som er henfødte i Kristus, skal gaa frem til livets opstandelse.

Tra skolen.

Moderen: Men kjære dig, Olaf, hvordan ser du ud? Dine fingre er jo aldeles sorte af blæk.

Olaf: Jo, det skal jeg sige dig, mamma, vi havde skønstrivning idag.

Læreren: Hvilket er det nyttigste husdyr?

Eleven: Svinet.

Læreren: Hvorfor det?

Eleven: Fordi man laver pølser af det.

Helene og hendes hemmelighed.

"Helene", raabte faderen til sin lille datter, en pige paa ti aar, "kom ind, Helene, saa skal jeg vise dig noget! Jeg har lyst til at høre, hvorledes du synes om det!"

Da datteren kom ind, spurgte faderen hende alvorlig:

"Kan min lille pige tie stille med noget? Kan jeg fortælle dig en hemmelighed og være sikker paa, at du ikke fortæller det til nogen, ikke engang til mama?"

"Ja, det kan du være sikker paa, papa", forstreb Helene. "Ikke et eneste menneske skal saa vide om det, — det kan du være sikker paa. Jeg har saa ofte ønsket at vide noget, som ikke alle ved. O, sig mig det papa", bad hun indtrængende, "lad mig saa vide det nu; thi jeg er saa nysgjerrig, jeg kan ikke holde ud at vente længere."

Faderen gentog atter for hende, at da maatte hun endelig ikke glemme, hvad hun havde lovet, og aabne sig til fidebærelset.

Hun blev staaende aldeles maalløs af forbauselse. Hun kunde ikke saa sinene fra det prægtige maleri, som havde mødt hendes blik.

Tilslut udbrød hun frydefuldt.

"O hvor godt det ligner. Ja, det er som jeg ser dig papa i den sorte frak og den hvide vest. Og urtjæden ogsaa! Nei hvor ubemerket det er. Og den lille pigen er mig, og jeg har paa den pene blaa kjolen, som jeg har faaet af bedstemor. O, papa, papa, saa nydeligt et billede har jeg aldrig set."

Den lille klappede i hænderne af bare jubel.

"Jeg maa slynde mig ind og hente mama. Hvor glad hun vil blive, naar hun faar se det."

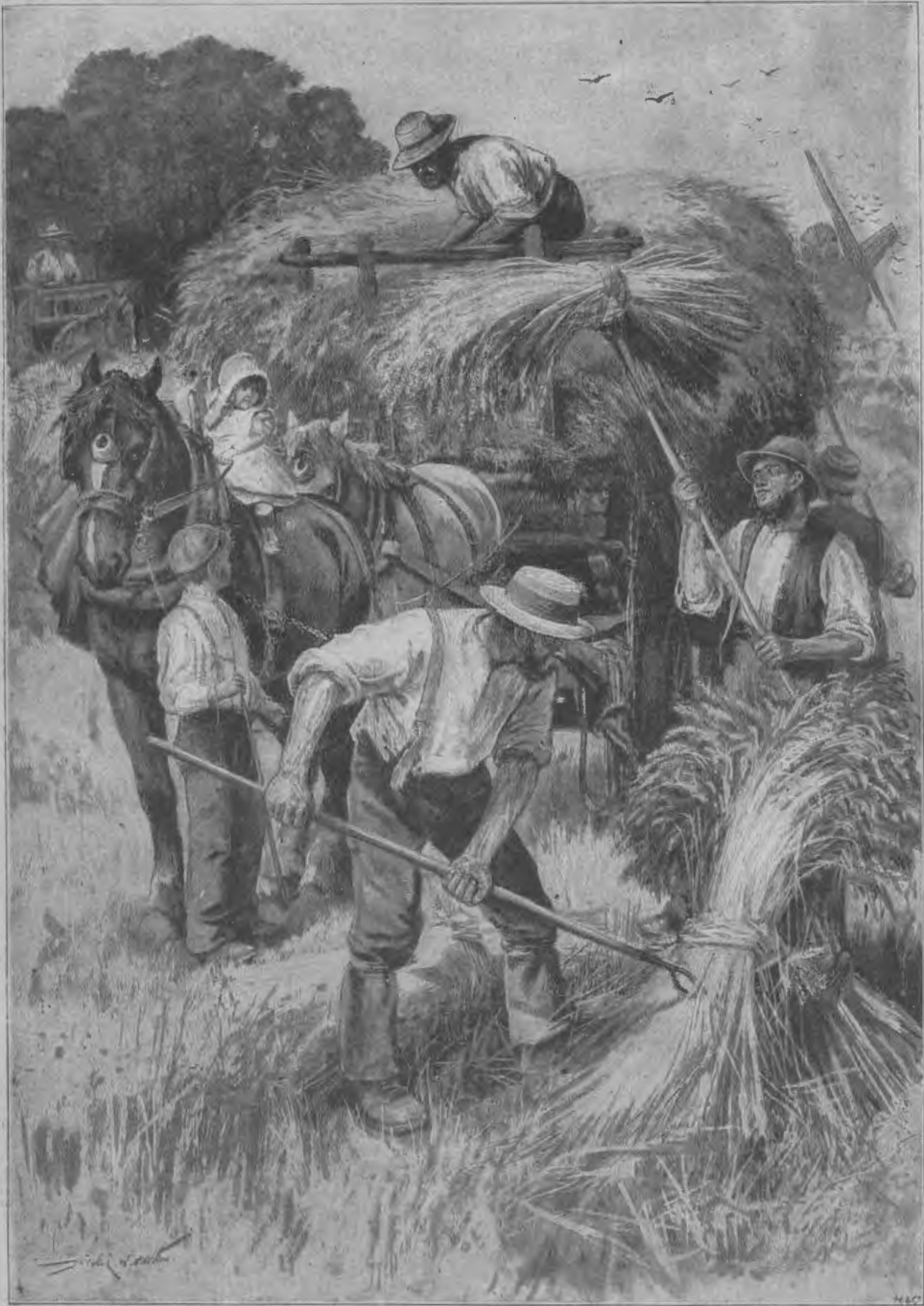
Med disse ord vilde hun styrte afsted.

"Men hvad tænker du paa, mit barn", udbrød faderen og stansede hende, "har du allerede saa hurtig glemt dit løfte. Om nogle dage er det jo mamas geburtsdag, og jeg vil da overraske hende med dette billede. Altsaa", sagde han og truede med fingeren, "maa du ikke sige et eneste ord om det, ellers blir jeg vred. Men kom ikke for nær det, hold dig paa afstand, farverne er endnu neppe aldeles tørre, kunstneren er netop bleven færdig med billedet, du ser penslerne og farverne ligger der paa bordet endnu. Kom som sagt ikke for nær det, forat du ikke skal ødelægge det."

Barnet blev endnu længe staaende og se paa maleriet; hun fandt stadig noget nyt, som vakte hendes beundring.



Na, pas dig!



Nu har Tulla moro.

"Nu faar det være nok for denne gang", sagde tilslut faderen. "Gaa nu lidt ud i haven og spring lidt omkring. Glem helst, hvad du har seet, saa forraader du ikke vor hemmelighed."

Helene fjernede sig langsomt. Hun satte op et rent alvorligt ansigt — saa vigtig følte hun sig ved at være bleven medviber i en hemmelighed.

Moderen mødte hende i gangdøren og spurgte venlig:

"Hvad er der iveien med dig mit barn?"

"Na intet, slet intet", svarede pigen, "jeg skulde have saadan lyst til at sige dig det, snilde mama, men — papa har strengelig forbudt mig det."

Moderen forstod naturligvis straks, at dette forbud gjaldt en eller anden forøring, som hun skulde have paa sin fødselsdag, og sagde til datteren, at hun endelig maatte gjøre, som papa havde sagt, og tie bommene stille. — Men det var ikke alene den betroede hemmelighed, som plagede lille Helene; det var ogsaa noget andet, som hun ikke kunde faa ud af tankerne. Hun mente, at kunstneren havde glemt noget paa billedet; der var jo nogle røde baand paa hendes blaa kjole, men disse manglede paa billedet, og det var netop dem, som gjorde, at kjolen var saa pen.

"Naar jeg bare kunde faa sagt det til kunstneren", sagde hun til sig selv. "Nei jeg faar sige det til papa", tænkte hun, "thi baandene maa paa."

Uhelbigvis var faderen gaaet ud, da hun kom ind.

Hun blev længe staaende i dybe tanker foran den lukkede dør. Tilslut aabnede hun døren, traadte ind og blev staaende og betragte maleriet.

"Ja, det er pent, det er sikkert og vist!" sagde hun. "Men de røde baand maa paa. Bare papa havde været her!" sukede hun — "men kunde jeg ikke selv male paa nogle røde striber. Der staar jo den nydeligste røde maling paa bordet, og pensel ligger ved siden!"

"Men tænk om de ikke blev rette!" — hun betænkte sig et øieblik, men sprang saa pludselig ud og kom igjen med en lineal i haanden:

Hun tog penselen, dyppede den i den røde farve, satte linealen fast mod maleriet og trak med penselen virkelig tre—fire røde render paa den blaa kjolen.

Men hvem kan tænke sig hendes stræk, da hun atter tog linealen bort. Hun havde med denne og med sit arme aldeles smurt de endnu

friske farver udoer maleriet. I sin angst glemte hun baade fødselsdagen og sin faders befaling og gav sig til at raabe af alle kræfter paa moderen, indtil denne kom springende ind — ledtaget af sin mand.

Helene var aldeles forbitet. Hun skreg og jamrede sig, hulkede og sagde:

"O papa og mama, hvad har jeg gjort!"

Faderen var alt andet end blid. Det pene maleri var ødelagt. Og han som havde glædet sig saa til at overraske sin hustru paa hendes fødselsdag!

Stakkars Helene! Hvor ulukkelig hun var! Hun forstod nu, hvor galt hun havde handlet, og hvilken sorg hun havde bragt sin kjære snilde papa. Hun havde mest lyst til at glemme sig bort baade den og de følgende dage; men paa moderens fødselsdag løftede hendes papa hende op paa sit fang, talte kjærlig og alvorlig med hende og lovede at tilgibe hende altsammen; han forstod, at hun bittert angrede sin opførsel og havde faaet en lærepenge for libet.

"Se og hør, men ikke rør!" saa lyder et gammelt ord; men det kunde vel være, at der ogsaa er andre end Helene, som trænger at mindes derom.

Tungens rette brug.

"Hvem har stabt tungen?" spurgte en lærer sine elever i søndagsstolen.

"Gud".

"Rigtig. Men Gud har altid en hensigt med, hvad han gjør, og han vil altid noget godt med, hvad han har stabt. Nævn mig da noget, hvortil I tror, Gud stabte tungen."

"Til at spise med", mente en.

"Sandt nok. Men hvad mere tror I, han stabte den til?"

"Til at tale og slynge med", svarede en.

"Til at fremsige lektserne med", svarede en anden.

"Til at bede med", svarede flere paa en gang.

"Ja, og hør, hvad jeg siger", fortsatte læreren. "Fremforalt, hørn, glem ikke, at Gud stabte tungen, forat vi med den skulde bede til ham, love ham og prise hans navn. Og nu skal jeg fortælle eder, hvortil Gud ikke stabte tungen. Han stabte den ikke til at være bitter med, ikke til at sladre med, ikke til at lhybe med og ikke til at bande med. Det var ikke hans mening, at vi skulde sige noget, som er dumt, tosset, uar-

tigt, utjærligt, upassende, ufømmeligt og raad= dent. Kom dette ihu, gutter og piger, hver gang I bruger tungen. Brug den til det, Gud vil I skal bruge den. Brug den til det gode, ikke til det onde. Brug den til Guds ære hver eneste dag af eders liv!

Tag saa frem eders bibler og lad os se, hvad Gud i sit ord siger om tungen. En for en vil høit og tydeligt læse følgende steder; salme 34, 14; 37, 30. Ordspr. 12, 17-19; 15, 1-2. Ef. 3, 29. Jak. 1, 26. 1 Pet. 2, 21-23 og 3, 9-10."

Læser, tag ogsaa du frem din bibel, og se, hvad der staar.

Hermine Bernhoffs barnehistorier.

Hos bedstemor.

(Fortættelse.)

Peter derimod fik lov at gjøre, hvad han vilde, og søstrene forklæde ham ogsaa efter bedste evne, haade fordi de holdt uendelig meget af ham, og fordi han var den eneste, der kunde skaffe dem lidt moro; thi naar han forlangte, at de skulde lege med ham, gav moderen straks sit samtykke.

"Nu vil jeg have dem allesammen til mine heste", sagde han ofte, og da blev der en jubel uden lige. I en fart kom arbeiderne ned i de smaa skiftrin med nøgler til, og saa bar det affted i fuldt firsprang gennem værelserne, og moderen sagde ikke en muk, selv om børnene beltede aldrig saa mange stole og streg i vilden sth.

De smaa tilhørere havde for længe siden opgjort med sig selv, at deres tipoldemor maatte været en slem gammel kone, og udtalte uforbeholdent sin mening om hende.

"Man var jo meget strengere i de dage", indvendte fru Dreher. "Sun angrede det nok forresten, da hun blev gammel. Eders tipoldemor var nemlig ung engang, hun ogsaa, — og ualmindelig vakker! Min mor har ofte fortalt mig, hvor nydelig hun var i selskabsdragt, med pudret haar og et helt taarn af kniplinger paa hovedet."

"Hvordan var hun klædt ellers, da?" spurgte en af smaapigerne.

"Sun havde en umaabelig tyk silketjole med brogede blomster og grønne blade paa gul bund; det var dengang, de brugte fiskebensfjorter, og

børnene pleiede at staa ved vinduet og se paa, hvordan hun bar sig ad med at slippe gennem karetdøren; hun maatte nemlig tage fat i skolekanten og stikke den ind i vognen først og saa følge efter selv."

"Fortæl mere!" løb det borte fra sofaen, da fru Dreher taug.

"Nei, ved I hvad, nu kan det være nok for iaften."

"Na nei, bare lidt til!" tag børnene.

"Lidt om, dengang din mor gif paa skole", foreslog en.

"Det har hun aldrig fortalt mig noget om, undtagen at hun og hendes ældre søster besøgte et pigeinstitut, og at søsteren havde et lidet fort silkeforklæde, som hun saa gjerne vilde pynte sig med; men hun turde ikke tage det paa, naar moderen saa det; derfor bar hun det med i en papirpakke og bandt det først om sig udenfor skoleporten."

"Men du huster vel, da du gif paa skolen?"

"Ja naturligvis."

"Na, fortæl om det da!" bad de i kor.

"Det faar være til en anden aften; nu er klokken over 10, og vi er søvnige allesammen."

Børnebørnene vilde nok helst gjort indbendinger; men fru Dreher folbede sit strikketøj sammen, reiste sig fra lænestolen og ringte paa en pige, forat hun skulde tænde lampen og hjælpe de mindste tilfængs; saa var der ikke raad for andet end at kysse bedstemor til godnat og løbe omkap opover den store trappe, der førte til de mange uregelmæssige gæsteværelser ovenpaa.

* * *

"Nu skal vi høre om, dengang bedstemor gif paa skolen", forklarede Bolette, da alle fem næste aften var vel anbragte i sofaen og paa gulvteppet.

"Ja der begyndte jeg alt i fireaarsalderen", sagde fru Dreher, idet hun folbede ud sit strikketøj.

"Kjære, var du saa flink, da?"

"Na nei desværre; jeg kom der nok ikke fra først af for mine dyders sth. Men jeg stødte hele dagen hjemme, og mor var netop meget shg paa den tid; derfor fandt far paa at aflevere mig i en børnehøve, naar han gif til kontoret om morgenen, og hente mig igjen ved middagstider. Selvfølgelig havde han sagt, at de ikke maatte tvinge mig til at lære noget."

"Var du ufikkelig paa skolen, bedstemor?" spurgte Lullen interesseret.

(Fortf.)

Gamle norske ordsprog.

Hvilde dybe sandheder lærer ikke mange af de gamle ordsprog os! Det var godt om den unge vilde lære det ene efter det andet af dem og tage dem med sig ud i livet; det vil kunne bringe ham nytte og hjælp. Det er erfaringer, som de gamle har gjort, som har faaet udtrykt i disse korte fyndige ord, og de bringer en visdom, som ikke er at foragte.

Lad os se lidt paa enkelte af dem.

I

Hugen dræg halve læsset.

Hvor tungt gaar ikke arbeidet, naar man ikke har nogen lyst og interesse for det. Og hvor trykkende livet blir baade for en selv og andre, naar man gaar og syter og klager. Saa er det med arbeidet paa skolen, og saa er det med arbeidet hjemme.

Prøv og tag fat paa dit arbejde med freidigt mod. Ingen sure miner! Ingen grættne ord! Det er sandt: man faar nok gjøre baade det ene og det andet, som ikke smager; livet er ikke bare mero. Men derfor ingen sure miner. Tag freidig og kjælt fat paa dit arbejde med ungdomsmod og ungdomsfind og du skal se: hugen dræg halve læsset.

Sikserbillede.



Hvor er hunden?

II

Ein fer inkje vilt paa aalmennings vegen.

Man fanger ikke vildt paa store landeveien; man faar anstrenge sig og kaste labheden af sig, hvis man vil frem i verden. „Med handsker paa lab fanger latten ei rotter,“ siger Bergeland i sit betjendte digt: „Lad Hans“, og vil du blive noget, maa du ikke være ræd for at tage i, enten det er med haand eller hoved. Husk ikke mindst dette i dine unge aar, der saa ofte har stor betydning for hele det senere liv.

Smaaopluk fra Norge.

(Efter dr. O. J. Broch „Rongeriget Norge“.)

Der findes omtrent 1160 beboede øer ved den norske kyst.

* * *

Det sted i Norge, der har den største aarlige middelvarme er Bister (+ 7,4° C.).

* * *

3 Kristiania er den aarlige middelvarme + 5,2° C.

* * *

Den største nebbør finder i Norge sted ved kysten mellem Sognefjorden og Stat.

Svar paa geografisk spørgsmaal i nr. 31.

London — Don.

Bogstangaade.

1 6 11 5 er et pigenavn. 10 8 7 5 er en verdensdel. 8 11 3 er et verktøj. 4 5 11 8 er et guttenavn. 9 1 3 2 16 9 er en leg. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 er et rige i Asien.

X. X

Borsgrund.

